

почна да вѣрва, че лазовѣтъ нарочно сж налетѣли върху тѣхъ. Изкарва себе си по-чистъ и невиненъ отъ гължбъ, не сбърква и сричка да отрони за скритата стока и угасения фенеръ.

Своето отмъщение той си представя много просто и нагледно.

Щомъ се яви Илдъзъ по нашия брѣгъ, ще я хвърли въ въздуха съ динамитъ. Като фишекъ ще свѣтне и ще се разбие въ димъ, трески и парцали. Ако не успѣе да ѝ сложи динамитъ, поне газъ ще намѣри. Ще я подпали, да изгори и изцвѣрка въ водата. Въ краенъ случай ще причака капитана и ще му свети маслото. Изплъзне ли му се той, боцмана ще одуши, та на оня свѣтъ да командва гимииѣтъ на дяволитѣ. Ще имъ покаже той, кой е капитанъ Яни.

Киро пакъ го прекъсва.

— Яни, Яни! Говоришъ голѣми думи, а съвсемъ забравяшъ, каква халосия бѣше твоята Надежда. Плѣховѣтъ се страхуваха да раждатъ малки въ нея, хората не смѣха съ нея писмата си да прашатъ! Водата сновѣше насамъ-натамъ изъ трюма. На мачтата никой не искаше да се качи. Само чайкитѣ кацаха тамъ, и то не за друго, а да нацъркатъ бѣли медали по гнилото платно. Какво се оплаквашъ и ти? И безъ това не бѣше платилъ нищо за нея.

— Моя бѣше, разбра ли! Затова бѣше хубава!

— Хж, твоя! Не бѣше платилъ рупче за нея.

— А боята?

— И нея открадна отъ германския параходъ.

— Не е твоя работа. Ти съ насъ, гимиджиитѣ, не се заяждай. Гледай си тамъ мотора и мълчи.

Богданъ на свой редъ започва: